

Hij zei: 'Ik verbleef hier een dag, of een gedeelte van een dag.' Hij zei: 'Nee! Jij verbleef hier honderd jaar, kijk naar jouw voedsel en drank, deze zijn niet bedorven en kijk naar jouw ezel. Enzo hebben Wij jou tot een teken voor de mensen gemaakt. En kijk hoe Wij de beenderen in elkaar zetten en deze met vlees bedekken.' Toen dit duidelijk aan hem was gemaakt, zei hij: *'Ik weet nu dat God tot alles in staat is.'*

Koran: 2: 259

DE JONGEREN IN DE GROT

'Ik snap het niet, zei de jongen. "Waarom doen onze stadsgenoten toch zo vijandig tegen ons? Terwijl hij in het vuur staarde, aaide hij zijn hond zachtjes over zijn kop. Een van zijn vrienden antwoordde: "Ze zijn bang dat meer mensen hetzelfde gaan geloven als wij, over de Ene God en over zijn boodschappers' De anderen knikten.

Een van hen pookte in het vuurtje zodat de vlammen oplaaiden. In het felle licht waren de gezichten van de jonge mannen goed zichtbaar. Ze keken ernstig. Ze waren bezorgd, maar toch leken ze rust uit te stralen, een vredige kalmte.

In deze grot zijn we veilig, zei een van de jongens. 'Hier kunnen we tenminste rustig over ons geloof praten. De vrienden knikten weer instemmend. Ze deden een gebed. 'Onze Heer is de Heer van de hemelen en de aarde. Wij zullen niet voor andere goden bidden. En ze vroegen God om steun. 'Laat ons voelen hoe groot Uw hart is en help ons om de goede weg te gaan.' Toen waren ze even stil. Een van de jongens gaapte en besloot in de hoek op een kleedje te gaan liggen. Een ander ging met zijn rug naar het vuur op zijn mantel liggen. Niet lang daarna waren de jonge mannen weggedommeld en ook de hond snurkte zacht. De kooltjes van het vuurtjes smeulden nog een tijdje na.

Terwijl de mannen zich van hun rechterzij op hun linkerzij draaiden en van hun linkerzij weer op de rechterzij, lag de hond languit gestrekt bij de ingang. De grot was als een grote veilige mantel. En de zon, die opkwam aan de rechterkant en onder ging aan de linkerkant, leek in zijn baan door de lucht de grot te ontwijken, zodat de mannen niet gewekt werden door zijn licht. Ze sliepen, en sliepen en sliepen.

Een van de jongens opende langzaam zijn ogen. Hij zag hoe, verder op, de Zonnestrallen als een bundel gouden speren de ingang van de grot binnenvielen. Hij rekte zich uit. Zijn vriend, die naast hem had geslapen, ging langzaam rechtop zitten. 'Hoelang denk je dat we geslapen hebben?' vroeg hij hem. De jongen wreef in zijn ogen. 'Ik denk een dag ofzo? 'Of een gedeelte van een dag, zei een ander die ook wakker was geworden. 'God weet het beste hoe lang wij geslapen hebben, besloot de

eerste. 'Maar ik heb wel trek gekregen.' De anderen knikten bevestigend.

'Een van ons moet naar de stad om eten te halen. Een lekker stuk brood ofzo, met een beetje olijfolie. Dat gaat er wel in.' Een van de jongemannen haalde een zilverstuk uit zijn buidel. 'Ik ga wel, zei hij.

'Maar wel voorzichtig zijn, hè?' waarschuwden zijn vrienden. Als Ze ontdekken dat jij in de Ene God gelooft en in Zijn boodschappers dan zullen ze je dwingen om voor hun goden te bidden, zei een van hen.

'Of ze zullen je doden, zei een ander bezorgd. 'Doe maar heel vriendelijk tegen de mensen in de stad en trek niet te veel aandacht. Anders hebben ze misschien door dat je een van de jongens bent die in God geloven.'

'Doet u die maar.' De jongen wees naar een mooi, rond bruin brood. De markt koopman wikkelde het brood in een doeken overhandigde het brood. De jongen graaide in zijn buidel en reikte het zilverstuk aan. De marktkoopman staarde in zijn handpalm en keek op. 'Zeg, maak je een geintje, ofzo?'

'Wat bedoelt u?' vroeg de jongen.

'Dit zilverstuk is eeuwenoud. Je kunt hier niet zomaar mee betalen!' 'Ik begrijp niet wat u zegt, stamelde de jongen verward. Zie je het hoofd dat op dit zilverstuk staat? De marktkoopman strekte zijn arm uit en hield de munt voor het gezicht van de jongen. 'Dit is de keizer die de mensen doodde die in de Ene God geloofden en hen verplichtte om godenbeelden te aanbidden. Deze keizer is al tijden dood.'

'Is de keizer dood? Wanneer is dat gebeurd? Daar heb ik niets over gehoord. Maar dat wil toch niet zeggen dat dit muntstuk geen waarde meer heeft? Ik kan er toch nog wel mee betalen?' wierp de jongen tegen. 'Drie honderd jaar geleden, misschien, lachte de marktkoopman, 'maar nu zijn deze munten waardeloos.'

'Driehonderd jaar geleden.....mompelde de jongen terwijl hij terugliep naar de grot. 'Dat betekent dat wij geen dag geslapen hebben, maar...'

Het nieuws over de jonge mannen die 309 jaar slapend in de grot hadden doorgebracht, verspreidde zich snel. Tot in de verre omtrek werd gesproken over deze bijzondere gebeurtenis. Nu konden de jongens een rustig bestaan leiden. Ze hoefden niet langer te vrezen voor hun veiligheid. En toen ze op late leeftijd stierven, wilden de bewoners van de stad iets bijzonders bouwen op hun graf. Een heilige plek waar ze konden bidden. Over het voorval in de grot werd nog vaak gesproken, al deden er van het verhaal verschillende versies de ronde: 'Het waren drie jongemannen die in de grot verbleven en de vierde was hun hondo 'Nee hoor, zei een ander. 'Het waren er vijf en de zesde

was een hond.' En weer een ander zei: 'Het waren zeven jongens en de hond was de achtste' Er was veel waar de mensen over discussieerden, maar eigenlijk waren die details niet belangrijk. God had de jongens die in Hem geloofden beschermd, door hen in de veilige grot onder te brengen. Hij was machtig genoeg om de jongens in slaap te brengen en ze na meer dan driehonderd jaar weer wakker te maken. Hij had ze ontwaakt toen ze in Vrede en in vrijheid hun geloof konden aanhangen.

Zij verbleven drie honderd jaar in de groten nog negen jaar erbij. Zeg: 'God weet het best hoe lang zij daar verbleven. Hem behoort het verborgene van de hemelen en de aarde toe. Wat is Hij scherpzienden wat is Hij scherp horend! Zij hebben buiten hem geen beschermer en Hij maakt niemand deelgenoot van Zijn oordeel.'

Koran: 18:25–26